

Пакъ бяха сбрани всичките другари
На морския брягъ. И сбрани бяха те
Пакъ да изпращатъ Шелли — но сега
За сетенъ пътъ — на пътъ къмъ вечността.

Морето бе на пясъчния брягъ
Изхвърлило избраната си жертва: —
На низка клада сложенъ, буенъ пламъ
Обгръщаше останките му смъртни.
Въ дълбока скърбъ, безмълвно тамъ стояха
Другарите, унесени презъ мисли
Въвъ онзи миръ, въ когото презъ животъ
Бе погледа му вдъхновенъ обърнатъ.
Анфору въ ръка единъ отъ тяхъ издигналъ,
Отъ часъ на часъ обливаше мъртвеца
Съсъ благовонно вино — и подзети
Отново жадно пламнали езици
Обжегваха безжизнения трупъ...
Отъ вятъра отвяванъ, къмъ морето
Се черний димъ разстилаше полека...
Огънятъ свърши своята отряда —
На пясъка лежеше сура пепель
Съ петна червено-тъмни; тукъ таме
Белеяха се кости.

Изведнѣжъ

Къмъ пепельта единъ се спусна бързо
И грабна изъ жаравата гореща
Опазенъ късь отъ трупа. Разтреперанъ
Издигна той ръка си обгорена, —
Трептеше тамъ сърцето на поета.

— — — — —
На гробищата протестантски въ Римъ,
При урната на Цестия, лежатъ
Сърцето и световний прахъ на Шелли.
Сребристъ жасминъ надъ гроба му расте,